

מסורת הש"ס

(א) [פי' ויחות], **(ב)** [פי' קדירות כן חי בערוך ערך טעוק] ועי' לעיל טו: בתוס' ד"ה אלס סמוך], **(ג)** [שבת סג: וש"נ], **(ד)** [ז"ל רב], **(ה)** [ג"ל רש"נ], **(ו)** ס"א שבת, **(ז)** בס"א: עמלה לפירש מטמאה נדה, **(ח)** ז"ל דמי שצ"ס,

הגהות הב"ח

(א) גמ' מפני ואייתי למחר: **(ב)** רש"י ד"ה הא דלא אפשר לחוק ביום כגון מוצאי שבת ויום טוב: **(ג)** תוס' ד"ה כן ודי"ה והלכתא ודי"ה הא דאפשר ודי"ה:

לעזי רש"י

פלדשוטנ"ל כיסא מתקפל.

תוס' הרא"ש

משום דרז שמעון דאמר אף לטבול בשביעי של זבה ודאי הלכך הכא בטועה לשמש מיהא אסור אבל הטבילה מיהא מותרת לא לר' שמעון לפי שיש בה ספיקות הרבה וגם טבילה בזמנה מצוה. ועוד כיוון שעושה טבילות הרבה עד ל"ח ואינה משמשת אין לחוש שגמא תשמש לאחר טבילה זו:

אשה לא תחוף בע"ש ומטבילת המוצאי שבת ותמה על עצמך היאך אשה חופפת ביום חול חופפת בלילה. פירש"י בקושי התירו להרחיק חפיפתה מטבילתה אלא משום דכתי' ערף לחוף ביום דאי חויפא בלילה מתוך שנהוגה לביתה לא בדקה שפיר. וגם פי' את דאפשר לחוף ביום כגון בימי חול חופפת היכא דלא אפשר לחוף אלא בלילה כגון שחל טבילתה במוצאי שבת שאם תחוף בערב שבת לא תחוף חפיפתה סמוך לטבילתה הליכך חופפת בליל טבילתה במוצאי שבת. ולפירש פי' אף אם חל י"ט במוצאי שבת נראה שלא להתיר סמוך (אלא) בלילה כגון שחל טבילתה במוצאי שבת) בע"ש ולטבול במוצאי שבת שחרו פי' דבקושי התירו לחוף ביום ולטבול בלילה אלא דעריך טפי משום שמהומה לביתה אבל להרחיק כולי האי מע"ש למירש אסור אף אם חל יו"ט במוצאי שבת ומוטב שתחוף טבילתה. ובשאלות דרב אחאי בפרשה אחרי מות פירש הא דאפשר לחוף בלילה כגון בימות החול לא תחוף אלא בלילה היכא דלא אפשר לה לחוף בלילה כגון שחל ליל טבילתה בשבת או ביו"ט או חופפת ביום ואפילו אם היה י"ט חמישי וששי חל ליל טבילתה בשבת חופפת ביום רביעי ולא תתבטל בטוהתה. וטועיא דתלמודא לא משמע כפי' דקא מיבעיא ליה נדה מהו שתחוף בלילה ותטבול בלילה אלאמא משמע דיתיר טוב הוא לחוף ביום דחיישין דלא תחוף בטוב בלילה מתוך שהוומה לביתה (ותטבול בלילה אלאמא משמע). ומיהו גם

לפירוש השאלות מנהג יפה הוא לנשים שלנו שמתחילות לחוף מבעוד יום ועוסקות בחפיפה עד שתחשך ואז טובלות. ועוד מחמירות על עצמן אע"פ שחפפו נושאות עמהן מסרק וסורקות עצמן בבית הטבילה. ור"ת פי' דלאפשר לא בא להורות כלל על דין חפיפה אם הוא ביום או בלילה אלא קאי אחא דקאמר אשה לא תחוף בע"ש ותמה על עצמך כו. היאך תוכל לומר חופפת ביום בע"ש ותטבול בלילה למוצאי שבת והא בעינן סמוך לחפיפה טבילה דלמא לא תחוף אלא בליל מוצאי שבת. ודוגמתו איכא בפ' כל שעה ר' יוסי הגלילי אומר

סגני ואייתי למחר. די לךס) אלס אטבול למחר: וידע. רב נחמן: **מאי קאמרה ליה**. שלא חפפה: **ענדי חסרת**. להציא מיס ולחמס: **דודי**. קדרות להסם צהס חמין: **טעטקי**. פלדיטנו"ל לשב עליהן: **ותמה על עלמך היאך אשה כו'**. שהרי צקושי המירו להרחיק

חפיפתה מטבילתה כל כך אלא משום

דאי חפפה צליל טבילתה אימור לא

חייפא שפיר משום דממהרת לטבילתה

מתוך שמהומה לציטה: הא דאפשר.

לחוף ציוס חופפת ציוס: הא דלא

אפשר. לחוף **(ט)** כגון מוצאי **(ו)** יום

בותני' לא תחוף אלא צלילה:

מתני' לא הפרישה. לא צדקה

ענמה להפריש צטורה **(י)** :

הרי זו תחוקס טהורה. ציימס

שצינטיס וטהרותיה שנגעה צן

למחר שטצלה צליל שמיני טהורות

דשמתא הוא דחזאי: **ומטמאה מעס**

לעס. ארישא קאי דקמני אחר ימיס

צדקה ומנאה טמאה ומטמאה מעת

לעת של ראייה זו: **אפילו צניס**

לנדסס צדקה. שחרית ומנאה טהורה

וצין השמשות לא הפרישה ולסוף **ו'**

טמאה הרי זו עד עכשיו צחוקת

טהורה. ושלס מחלוקות צדצר לתנא

קמא שציעי הוא דמטהרתה צדיקת

שחרית אצל שני לא ולר' יהודה אפילו

צדיקת שציעי שחרית לא מטהרה עד

שתפריש צין השמשות ולרצנן צמראי

אפילו צניס: **גמ'** וצס ודאי. מפרש

ואזיל: אחייא. קאי: **אסיפא**. צדקה

שציעי שחרית ומנאה טמאה וצין

השמשות לא הפרישה: **צגלמא ספק**

וצס לחיי. דצין דלא הפרישה צטהרה

לא שחרית ולא ערבית איכא לספוקי

צנואה ח' וט' וי': **אלא וצס ודאי**

נמי. צתמיה. והרי צדקה למחר

הימיס ומנאה טהורה ואיכא למימר

כיון דמנאה טהורה עד השתא נמי לא

חזאי: **צנאי נפשא**. ולאו אמתניתין:

וכן

אמר זבה ודאי ולוי אמר זבה ספק אחייא אילימא ארישא הרי זו בחזקת טהורה קתני אלא אסיפא בשלמא ספק זבה אמרינן אלא

זבה ודאי נמי הרי בדקה ומצאה טהורה אלא כי איתמר דרב ולוי שמעתא

באפי נפשה איתמר נדה שבדקה עצמה ביום השביעי שחרית ומצאה טמאה

ובין השמשות לא הפרישה ולאחר ימים בדקה ומצאה טמאה רב אמר יזבה

ודאי ולוי אמר זבה ספק רב אמר זבה ודאי כיון דמעיקרא נמצאת טמאה

ועכשיו נמצאת טמאה טמאה ודאי ולוי אמר ספק זבה אימר פסקה ביני וביני

וכן

עליה צרכה ועוד יש שמחמירות אע"פ שחופפת נושאות עמהן מסרק וסורקות ענמן צצית הטצילה ור"ת פירש ותמה על עלמך זהו כפל

מלה כלומר היאך אתה אומר דצר זה שאשה חופפת ציוס וטוצלת צליל מוצאי שצת והא צעינן סמוך לחפיפה טצילה ואומר ר"י דכי

האי גוונא איכא צפסחיס פרק כל שעה (דף כג.) ותמה על עלמך היאך חמך אסור צהנאה כל שצעה **(א)** :

והלכתא אשה חופפת ביום וטובלת בלילה. פי' צערצ שצת וטוצלת צמוצאי שצת והלכתא אשה לא תחוף אלא צלילה פירוש

צמוצאי שצת ולא תמהר לחוף צערצ שצת: **הא דאפשר**. לחוף צמוצאי שצת שהוא חול תחוף צו ולא תמהר לחוף

מערצ שצת והא דלא אפשר לחוף צמוצאי שצת ליל טצילתה כגון שהוא יום טוב חופפת מערב שצת אף על פי שטצילתה למוצאי שצת

או ליל שני צצצת והס שני ימיס טוציס אחר השצת ולא איירי כלל הש"ס צאיסור חפיפה שחרית וטצילה ערבית צלא הפסקת יום וכן

לא איירי צאיסור חפיפת לילה ואומר ר"י דלס אירע טצילתה ליל תשעה צאצ אסורה לטבול דלית הלכתא כהך צרייתא **(י)** דכל כתצי

הקדס (שצת קיף). דכל חייצי טצילות טוצלין כדרכן צין צט' צאצ צין ציה"כ אלא קי"ל כצצי חנינא סגן הכהניס דלמר סוף פרק קמא

דמענית (דף יג.) כדי הוא צית אלהינו לאצד עליו טצילה אחת צנשה ואומר עלה צירושלמי צפ"צ דצינה אורי רצי לוי כהדא דרצי

חנינא סגן הכהניס ועוד יש לפרש דההיא **(י)** דכל כתצי צימי התנאים שהיו עסוקיס צטהרות והיו לרריכיס ציוס תשעה צאצ להתעסק

צטהרות לפיכך טוצלת מצערצ אצל צזמן הזה דלצעלה דוקא אפשר לה לחוף ולטבול צמוצאי תשעה צאצ ואס אין לה פנאי לרחוך

ולחוף צלילה תרחוך ותחוף ערב תשעה צאצ כדי שיהיה צקל לה עדיון לחוף קאת מוצאי תשעה צאצ ולטבול:

תינוקות פרק עשירי נדה

סח.

כך אמרו משמיה דרבי יוחנן אשה לא תחוף בערב שבת ותטבול

למוצאי שבת ותמה על עצמך היאך אשה חופפת ביום

וטובלת בלילה. שהרי צקושי המירו לה להרחיק חפיפתה כל כך אלא

משום דאי חופפת צליל טצילתה אימור לא חייפא שפיר מתוך

שמהומה לציטה ממהרת לטבילתה

ופירש רש"י הא דאפשר לחוף ציוס

כגון צימי החול חופפת ציוס וטוצלת

צלילה הא דלא אפשר לחוף ציוס כגון

שאירעה טצילתה צמוצאי שצת ואס

תחוף צע"ס תרחיק יותר מדאי

מטצילתה חופפת צליל טצילתה צמוצאי

שצת וא"ת הא דפסקין לעיל הלכתא

כרצ חסדא וכדמתרץ רב יימר לא קאי

דהא אומרינן דאינה חופפת ע"ס

ולא תפסיד עונתה הואיל ואינה יכולה

לחוף צליל טצילתה ולא ציוס שלפני

טצילה מ"מ לפירוש רש"י נראה דמותר

לחוף צליל טצילה אלא שטוב לה

יותר לחוף ציוס מפני שמהומה

לציטה וכן משמע מדקאמר אשה

חופפת ציוס ולא קאמר אשה לא

תחוף אלא ציוס דקאמר אשה לא

תחוף אלא צלילה וכן משמע לעיל

צעוצדא דצי ריש גלותא דמותר לחוף

צליל טצילה ולא מסתצר לפלוגי

משום דאיקוט מדמיימי מההוא עוצדא

דנהא חופפת צלילה משמע אף צלא

אונס וצשאלמות דרצ אחאי פרשת

אחרי מות **[ס' כז]** פירשה הא דאפשר

לחוף צליל טצילה שהוא חול לא

תרחיק חפיפה מטצילה כלל ואפילו

אס הייס כמו כן חול לא תחוף אלא

צלילה והא דלא אפשר כגון שליל

טצילה יום טוב או שצת או תחוף

ציוס שלפני הטצילה ואפילו אס יום

שלפני הטצילה כמו כן יו"ט או שצת

או תחוף מערב שצת או מערב יו"ט

כפסק שלמעלה דרריש מרימר

דהילכתא כרצ חסדא וכדמתרץ רב

יימר ולצדרי השאלמות כל זמן שמוכל

אין לחוף אלא צליל טצילה מיהא לפי

מנהג הנשים של עכשיו ששויות

צמרנך עד הלילה מותר לחוף ציוס

אף לפי השאלמות ואינו אסור אלא

לחוף מצעדו יום וללאת מן המרנך

קודם הלילה אצל צנשהתה סס עד

הלילה חפיפה אריכתא היא שכל שעה

עוסקת צחיפפת גופה ושערה ותצא

כפס' שלמעלה דרריש מרימר

דמיא שנא כשבדקה בששי

ומצאה טמא משום שאנו

חוששין לומר שגמא ראתה

בשביעי ובצשירי דמה לי חשש

ג' ימים מחמת ראייה של שביעי ומה לי חשש

ד' ימים מחמת יום ששי. הלכך נראה דה"ה לא בדקה

בשביעי ומצאה טמא אלא בששי או בשאר הימים אף

בראשון רק שלא הפרישה בטוהרה באחד מן הימים

וגם בין השמשות לא הפרישה ולאחר ימים בדקה

ומצאה טוהר היו בין בחזקת טמאה והאי דנקט בדקה

עצמה ביום השביעי ומצאה טמא לא דוקא אלא ה"ה

באחד משאר הימים אלא משום דבעי למיתני ובין

השמשות לא הפרישה נקט

אמרו

נמי בשביעי שחרית: וחב"א אף בשני לנדחת בדקה ומצאה טוהר. וכדפירש"י דג' מחלוקות בדבר ת"ק סבר דוקא בשביעי ור' יהודה דוקא בין השמשות והכמים אומרים אף בשני ולפירושו איכא עדיין תנא רביעי דבגמרא קאמר אפילו בראשון הלכך נראה דליכא אלא תרי תנאי והכמים מפרשי מילי דת"ק משום דר' יהודה בעי הפרשה מן המנחה ולמעלה ולא מני בהפרשה

דשביעי שחרית ואתו רבנן לפירוש דאפילו בשפרשה בשני סגיא וה"ה בהפרשה בראשון אלא שאין דרך אשה לברוק ביום ראשון אחרי שכבר בדקה פעם אחת ומצאה טמאה א"כ נשנית לפי הטעות שטעה ר' שלא שאל בראשון: רב אמר ובה ודאי.

עין משפט

גר מצוה

נא א ב מיי פ"ב מה' מקואות הלכה טז סמג עשין רמח טוש"ע י"ד סימן קלט סעיף ג וסעיף ד ונסעף הן ונכרז אלפס טענות פ"ב דף קנז:.

גב ג ד מיי פ"ו מה' איסורי ביאה הל' כ:.

תוס' הרא"ש (הצנץ)

ותמה על עצמך היאך חמך אסור בהנאה כל ד' כלומר היאך תוכל לאוסרו אלא מותר הוא בהנאה ובתר הכי קאמר והלכתא אשה חופפת ביום פי' בע"ש וטובלת בלילה פי' במוצאי שבת לא קשה הא דאפשר לחוף בליל מוצאי שבת תחוף בלילה ולא תאריך חפיפתה מע"ש. הא דלא אפשר לחוף במוצאי שבת כגון יו"ט שחל להיות במוצאי שבת או חופפת ביום בע"ש. וכן נוהגות הנשים אידנא ונוהרות בשבת מליתן בחשיל לבנה ומלהתעסק בדבר שיכול לבא ליהי חציצה ומחפמן קותנן של מים להדחין בית הסתרים ובית הקטנים כבי"ה דמתירין להחם חמין להגלין ביו"ט אבל לא כל גופו וגם קישרות שערותיהן יפה שלא יתבלבל. והי"ד משולם התייר בעירו לחוף בע"ש שהיה שביעי שלה ולטבול ביום השבת כי היו יראות מלטבול בלילה. ור"ת כתב דתרי קולי בהרי הדרי לא אשכחן קולא דסרך בתה וקולא דהרחקת חפיפה מטבילה:

נדה שבדקה ביום ד' ומצאה טהורה. משמע טעמא דבדיקה בו' ומצאה טהורה הוא לא בדקה הויא משום דלאחר ימים בדקה במוצאי שבת שחר' ומצאה טמא טעמ' דבדיקה במוצאי שבת הוא לא בדקה הויא משום דלאחר ימים בדקה ומצאה טהורה. אבל אי אפשר לומר כן דאם לא בדקה בשביעי דמוקמנן לה בחזקת טהרה (כלאחר ימים בדקה ומצאה טהור כן אלא אפשר לומר כן דאם לא בדקה בשביעי) אע"פ שראתה ודאי בשביעי דמיא שנא כשבדקה בששי ומצאה טמא משום שאנו חוששין לומר שגמא ראתה בשביעי ובצשירי דמה לי חשש ג' ימים מחמת ראייה של שביעי ומה לי חשש ד' ימים מחמת יום ששי. הלכך נראה דה"ה לא בדקה בשביעי ומצאה טמא אלא בששי או בשאר הימים אף בראשון רק שלא הפרישה בטוהרה באחד מן הימים וגם בין השמשות לא הפרישה ולאחר ימים בדקה ומצאה טוהר היו בין בחזקת טמאה והאי דנקט בדקה עצמה ביום השביעי ומצאה טמא לא דוקא אלא ה"ה באחד משאר הימים אלא משום דבעי למיתני ובין השמשות לא הפרישה נקט